

دنیای زجرآور در دسترس بودن

از آن وقتی که اینترنت به جمع کوچک خانواده راه پیدا کرد، زمان زیادی نمی‌گذرد...

جام جم آنلاین: از آن وقتی که اینترنت به جمع کوچک خانواده راه پیدا کرد، زمان زیادی نمی‌گذرد؛ خیلی از ما فکر نمی‌کردیم که قرار است شب‌ها تا دیروقت، خیره به صفحه مانیتور، صدای گوشخراش اتصال مودم با تلفن را تحمل کنیم تا در نهایت با سرعتی لاک‌پشتی دریچه‌ای رو به دنیای عجیب و غریب پیش‌روییمان باز کنیم.

آن روزها کادر مربع‌شکل کوچکی با حروفی لرزان، صحبت‌هایمان را به فردی که تنها از او نامی بر صفحه نقش بسته بود، می‌رساند و او هم در عین ناباوری ما را بی‌پاسخ نمی‌گذاشت.

شاید هم اگر بیش از بقیه در این دنیای عجیب سرک‌می‌کشیدیم، صفحه‌ای به نام وبلاگ برای خودمان پیدا می‌کردیم که می‌توانستیم حرف‌هایمان و دغدغه‌هایمان را بنویسیم و خیلی‌ها آن را ببینند.

از آن زمان تا به امروز زمان زیادی نمی‌گذرد تا آن‌که ناگهان با سرعتی باورنکردنی صداهای اتصال قطع شد و دیگر حتی پدیده‌ای به نام «#171؛ اینترنت بی‌سیم» یا «#171؛ منطقه گرم» نیز برایمان به امری بدیهی تبدیل شد.

حالا دیگر این‌که بتوانیم در چشم به‌هم زدنی به دنیایی که دیگر عجیب و غریب نیست راه پیدا کنیم، برایمان عادی شده است حتی دیگر به این فکر نمی‌کنیم که آن اوایل، تلفن همراهی‌رنگ بزرگی تنها راه ارتباط گرفتن آن‌هم با برخی از افراد بود.

آن موقع نگرانی معنا نداشت، همه به هم اعتماد داشتیم و برای کوچک‌ترین قرار و مدارمان ده‌ها بار با هم تماس نمی‌گرفتیم. به‌دقت برنامه‌ریزی می‌کردیم تا مبادا همدیگر را در خیابان گم کنیم.

آن وقت‌ها برای این‌که بتوانیم همین گوشی سورمه‌ای را از آن خود کنیم، تلاش زیادی می‌کردیم، نمی‌دانستیم قرار است آسایش و راحتی‌مان را در ازای «#171؛ همیشه در دسترس بودن» از کف بدهیم.

حالا خیلی وقت است که صداهای تکراری، صحبت‌ها تکراری، دید و باز دیده‌ها کمرنگ و دغدغه‌ها پررنگ شده است. دیگر مرز بین مجاز و واقعیت از مو هم باریک‌تر شده است و هر صبح چشمانمان را در دنیای مجازی می‌گشاییم و هر شب را در آن سیر می‌کنیم. این روزها «#171؛ واقعیت» بخشی از دنیای مجازی شده است.

حالا دیگر اگر تلفن همراهمان را هم بی‌پاسخ بگذاریم، یک جایی چراغ سبز گوشه اسممان در دنیای مجازی، بودنمان را لو می‌دهد.

در دنیای مجازی شبکه‌های اجتماعی و ای‌میل، هیچ‌وقت گم‌و‌گور نمی‌شویم، محکوم هستیم که همیشه در دسترس بمانیم و مجالی برای خلوت کردن با خودمان نیابیم.

آن وقت‌ها نمی‌دانستیم تکنولوژی با آن ظاهر فریبنده‌اش قرار است به‌زور از تنهایی بیرونمان آورد و ما را جزئی از جهانی کند که خود برایمان ساخته است.

مهرآه فردوسی - جام‌جم